

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.211/2012/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. május hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A rablás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.43/2011/48. számú ítéletét ***megváltoztatja és a vádlott fegyházbüntetését 3 (három) év 6 (hat) hónapra, a mellékbüntetésként kiszabott közügyektől eltiltását 4 (négy) évre enyhíti.***

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 9.000 (kilencezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. április 17. napján kelt 4.B.43/2011/48. számú ítéletével vádlottat 4 rb. rablás büntettének kísérletében (Btk. 321.§ (1), (4) bekezdés a) pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért őt halmazati büntetésül 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes letartóztatásban és a házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

A vádlottat a löfegyverrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette. Ez a rendelkezése elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

Vádlott a 2012. május 29.-i beadványában az eljárási hibákra és arra hivatkozott, hogy a bizonyítékokat nem vizsgálták meg alaposan, amikor őt a garázdaság

minősített esete helyett rablás miatt ítélték el. Kifogásolta a nyomozás során háromszor is meghallgatott és mindig másként nyilatkozó sértettek vallomásának elfogadását, mivel nem szavahihetőek és életszerűtlen is az előadásuk, mert nem szaladtak el, feljelentést sem tettek, csak tanú1, nem hívtak rendőrt. Állította, hogy őt 15 fő vert meg, sérülései 8 napon túliak. Ő egész nap ivott, így nem vizsgálták azt sem, hogy tudatában volt-e annak, hogy mit cselekszik. Mindezek miatt elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Túlzottnak tartotta a fegyház fokozatot is amiatt, hogy az ő sérülésén kívül más nem sérült meg. Mivel rablást nem követett el, a vád elejtését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.553/2011/7. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon nem vesz részt.

A 2. pontnál a tényállást megalapozottnak tartotta. Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének, számot adott arról, hogy a vádlott védekezését miért vetette el és miért fogadta el a sértettek előadását, akik először nem vették komolyan a vádlott első megszólalásait, aki kitartóan, fegyverét használva igyekezett nyomatékot adni kérésének. A vádlott bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a cselekmény minősítését törvényesnek ítélte, a bűnösségi körülményeket illetően a többszörös halmazatot indítványozta súlyosítóként értékelni, a büntetést arányosnak tartotta. Ugyanakkor azon hivatkozás mellett, hogy az elsőfokú bíróságnak a Btk. 2.§-ára kellett volna utalni, mivel az írt 83.§ (2) bekezdés csak 2010. július 23-tól hatályos, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Azzal érvelt, hogy nem klasszikus rablásról van szó, a vádlott ittas volt, ami miatt a történetekre nem emlékszik, de a céllövő pisztolyt nem rablási céllal tartotta magánál, mert azt értékesíteni akarta. A fenyegetés a vádlott részéről nem volt lenyűgöző, a fiatalok nem hittek neki, kinevették, lefegyverezték. Mivel nem állapítható meg a fenyegetés lenyűgöző, akaratot hajlító volta, nem rablás, hanem minősített garázdaság állapítható meg. Ezen álláspontja elvetése esetére az enyhítő körülmények, így az időmúlás, a kísérlet és a kiskorú gyermek miatt a büntetés enyhítését indítványozta.

Vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azokat a vallomásokat, amelyekben az szerepel, hogy ő békés természetű és azt sem, hogy a bal combján levő sérülés formája pontosan megfeleltethető a pisztoly formájának, ami azt jelenti, hogy azzal ő nem fenyegetőzött. A fiatalok jó heccnek tartották egy részeg megverését, amikor pedig a fegyvert megtalálták nála kitaláltak egy történetet a cselekményük igazolására, hogy ő akarta kirabolni őket. Volt nála pénz, cigarettát akart venni. Utalt arra is, hogy a fiatalok közül több ellen is folyik eljárás. A felmentését kérte, másodlagosan enyhébb végrehajtási fokozatot, enyhítést kért.

A bejelentett fellebbezések enyhítést célzó részükben alaposak.

Az ítélet tábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) és (2) bekezdése alapján bírálta felül.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Törvényesen alkalmazta a Be. 217.§ (3) bekezdésének h) pontját is.

A megfelelő körben részletesen, kellő körültekintéssel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. Azokat egyenként és összességében értékelte, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás 2. pontja megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésben írt hibáktól és hiányosságoktól.

Következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A vádlott védekezését, a sértettek, valamint tanú2 vallomását iratszerűen ismertette számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely körben és miért nem tartott valósnak.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen alapította a tényállást elsődlegesen a négy sértett lényegében végig következetes és azonos vallomására, valamint a sértettek vallomását alátámasztó tanú2 és tanú1 nyilatkozataira, a felolvasott további tanúvallomásokra, az igazságügyi orvosszakértői véleményre és az okirati bizonyítékokra.

A vádlotti fellebbezésben hivatkozott azon körülmény, hogy a sértettek meghallgatásaik során másként nyilatkoztak nem alapos. A sértettek a tárgyaláson már nem emlékeztek pontosan a történésekre, de ez a vallomásuk bizonyító erejét nem rontja le, mivel nyomozati vallomásukat - a Be. 297.§ (1) bekezdése szerinti ismertetése után - módosítás nélkül változatlanul fenntartották.

Nem foghat helyt az a vádlotti hivatkozás sem, amely a sértettek terhére rója a menekülésük, illetve a rendőrség értesítésének hiányát.

Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy sértett1 és sértett2 a vádlott fenyegetésétől megijedve hátrálni kezdtek, majd elszaladtak, míg sértett3 és sértett4 akkor ugrottak a vádlottra a további fenyegetés elhárítása érdekében, amikor a vádlott az elsütő szerkezetet működésbe hozta, majd azzal fenyegetőzött, hogy a következő lövés valódi lesz. A rendőrséget pedig az eseményeket észlelő tanú1 értesítette.

A tanúk vallomása és az orvosi dokumentáció alapján megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vádlott sérülései 8 napon belül gyógyulóak voltak és a lefegyverzése során keletkeztek. Semmilyen adat nem merült fel arra, hogy a vádlottat 15 személy bántalmazta, vagy a megtámadása, bántalmazása az értékeinek eltulajdonítását célozta, mint ahogy arra a vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában és a nyilvános ülésen is hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, zárt logikai láncot alkotnak és egy irányba, a vádlott bűnösségének irányába hatnak, kizárva ezzel a másképp történés lehetőségét.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítette. A vádlott és védője által is hivatkozott garázdaság megállapítására - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - nem kerülhetett sor.

A rablás elkövetési tárgya az idegen dolog, amelybe az ingóságokon kívül a készpénz is beletartozik. A vádlott szándéka pedig készpénz, mint idegen dolog elvételére irányult.

Rablás esetében kvalifikált fenyegetésről van szó, amelynek objektíve kell alkalmasnak lennie arra, hogy a sértett akaratát megtörje.

Alkalmasságról van tehát szó, amely a lenyűgöző hatás, mint eredmény beálltát nem kívánja meg. A passzív alany elkövetővel szembeni ellenállása a fenyegetés akarat megtörésére való objektíve alkalmas voltát önmagában nem zárja ki.

A vádlott magatartása, a fegyver használatának kilátásba helyezése a sértettek szemszögéből élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetésként jelentkezett, miután nem tudták, hogy az nincs töltve.

A kísérlet és a rendbeliség körében kifejtett jogi állásponttal is egyetértett az ítéletábra.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság részben sorolta fel helyesen, így azok pontosításra, kiegészítésre szorulnak.

A súlyosítóként értékelt kriminológiai visszaesői minőség helyett a büntetett előéletet, a bűnhalmazat helyett a kettőnél több halmazatot értékelte az ítéletábra azzal, hogy azt a vádlott egy cselekménnyel valósította meg.

További enyhítőként értékelte az ítéletábra az időmúlást, azt, hogy a vádlott bocsánatot kért a sértettektől és, hogy a vádlott 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett.

A büntetés kiszabását illetően az ítéletábra a Btk. 2.§-ára utalás mellett mellőzi a Btk. 83.§ (2) bekezdésben foglalt középértékes büntetés kiszabására utalást, miután ez a rendelkezés a cselekmények elkövetése idején nem, hanem csak 2010. július 23-tól lépett hatályba.

A kiszabott büntetést az ítélőtábla eltúlzottan súlyosnak ítélte meg, figyelemmel a bűnösségi körülmények megváltoztatására, a további enyhítő körülményekre, nagyobb nyomatékot adva annak, hogy a cselekmények kísérleti szakban maradtak és arra is, hogy a középértékre utalás mellőzésre került.

Az ítélőtábla alkalmazhatónak tartotta a Btk. 87.§-ának (2) bekezdés b) pontját a vádlott javára és a büntetést 3 év 6 hónapra enyhítette, mert ez a büntetés áll arányban a cselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel és ez a büntetés felel meg a büntetés céljainak is.

A főbüntetéshez igazítottan enyhítette a mellékbüntetés tartamát is 4 évre.

Az elsőfokú bíróság a végrehajtási fokozatot törvényesen határozta meg fegyházban. Az eggyel enyhébb, börtön fokozat alkalmazását a szabadságvesztés enyhítése mellett az ítélőtábla nem találta indokoltnak.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései törvényesek.

Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenagyta.

Az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költség összegét a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján az ítélőtábla megállapította és mivel a bejelentett fellebbezések eredményre vezettek, a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2013. év május hó 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.43/2011/48. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.211/2012/9. számú ítéletében írt változtatással 2013. év május hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő